

1. KAPITOLA

* * * * *

ZMĚNA POHLEDU

1.

Anomálii objevili 25. července 2234.

Na kosmické lodi *Adamura* byla právě lodní noc, takže všechna světla byla zhasnutá, ztlumená nebo nastavená na červenou barvu, aby posádce nenarušovala denní rytmy. Chodby i kajuty byly klidné... ale ne tiché. O neustálou zvukovou kulisu se staraly větráky, jejichž hukot vytvářel konejšivý bílý šum, který člověk brzy přestal vnímat.

Za *Adamurou* zářil pískově zbarvený obr Samson a pomalu ustupoval do černého pozadí vesmíru.

2.

Lodní laboratoř byla plná různých věcí. Vybavení stálo u stěn a vyplňovalo i střed místnosti, takže kolem něj zůstávaly jen úzké průchody. Zdejší vzduch – zahříváný počítači – působil hutně a tíživě. Četné kontrolky roztroušené na černých přístrojích budily dojem souhvězdí.

Alex Crichton seděl u holodispleje v jednom koutě a snažil se procházet výsledky ze sondy, kterou včera vyslali do atmosféry Samsonu. Uhlík, amoniak, metan... Seznam se mu rozostřoval před očima. Dávno minula půlnoc, ale on ještě nese-psal zprávu a kapitán ji očekával hned ráno.

Měl to udělat už odpoledne, dokud mu to ještě trochu myslelo. Měl. Alex to věděl. Ale nedokázal se přinutit k tomu, aby napsal jediné slovo. Jako po většinu dnů necítil žádnou nebo jen pramalou motivaci něco dělat. V noci to nebylo o mnoho lepší: občasné vzplanutí paniky u něj vedlo ke krátkému záchvatu produktivity, ale ani tehdy neodváděl příliš dobrou práci. Chyběl mu spánek a Alex nechtěl užívat povzbuzující léky, jako je bdelin. Proč by to dělal? Aby se cítil líp? To nehrozilo. Pokud se mu podaří zajistit, aby ho kapitán Idris zase nesjel, o víc neměl zájem. Na ničem ve skutečnosti nezáleželo. Přinejmenším ne Alexovi.

Holodisplej mu plaval před očima a čísla se vznášela, jako kdyby se osamostatnila od pozadí.

Alex zamrkal. Nepomohlo to. Neměl ani sílu vypořádat se s vlastním podrážděním. Překřížil ruce na plastové desce stolu a položil si na ně hlavu. Do čela se mu svezla opona černých vlasů a odřízla mu výhled.

Jak je to dlouho, co se nechal ostříhat? Tři měsíce? Čtyři? Bylo to ještě někdy *před tím*. To věděl jistě.

Zabořil obličej do ohbí lokte a v laboratoři se dlouho neozývalo nic než hukot větráků.

3.

Před tím.

Alexe ještě nikdy tolik nepronásledovala taková dvě obyčejná slovíčka. Před odletem z Eidolonu. Před podpisem účasti na průzkumné výpravě. Před pohřbem.

Před tím...

Prostá pamětní síň tvaru písmene A byla jasná a slunečná. Vládl v ní takový jas, jaký se vyskytuje jen v nočních můrách. Obřadu se zúčastnili všichni jejich přátelé – jeho i její. I její rodina. To na tom bylo nejhorší. Její otec s těžkou, zarostlou hlavou, mumlající rady a kondolence, které pro Alexe nic neznamenaly. Její matka, drobná, útlá žena, která se ho držela za rámě a přemrštěně plakala. Alexovi to bylo vyloženě nepříjemné. Oba to samozřejmě mysleli dobře. Jak by taky